

EGYEDÜL A NAP

- egy -

(egyedül a Nap)

Könnyű nyári zápor.
E vakító kékség feletti
napszíttá ormon
mindig váratlan telnek föl
a sziklaplatóba vájtt szemcsatornák.
A kristálytisztán hömpölygő esővíz
hangjegycseppjeit majd,
ahogy érkeztek,
éppoly hirtelenséggel
nyelik el a hallgatag ciszternák.
Újra csak a hegy figyel
cseppköveivel, fénytört sóival,
homloka szőlő futotta oszlopaival,
az átrium medencéjében
némán lebegő aranyhalakkal.
Csak a megszokott léptek
énekelnek a kerengőn.
Elhagyatott kert,
elhallgatott örökkévalóság:
körbe-körbe
egyedül a Nap.

- kettő -

(mikor végleg elállna)

Mikor már-már eláll a lélegzet –
csak a vér kopogóbogara
pattog. Ma sem enyhül,
újabb menedék, holtpont sincs.
Annyi minden lehetett volna.
Remegő levegő perzselő keresztje,
homok végtelennek tetsző
zarándoklata.
Mikor pillanatra eláll.
Virradat korallpiros vitorlája
egy türkiz folyókanyarulatban.
Bizsergő forgatag,
felrebbentett íbisz rikoltása.
Papirusztorzsákon fennakadt
mózeskosár.
Mintha ezúttal végleg elállna –
s egy rég felejtett mozdulatban
újraindulna a szív.

Lefelé a Nap.
Odalenn, karnyújtásnyira
a tenger.
Mintha ma sem érhetné,
mintha ma sem lenne még
illendő. Szabad. S a kigyúló
ablakokhoz vezető út
is csak fölfelé vezetne,
az öböl házaitól egyre távolabb.
Mennyi elhallgatott.
Érintetlen, önfeledt örökség.
Mindig szép, mindig más
megejtő ismerősség.
Mintha most születnének.
Annyira. De annyira
ártatlanok. Elhagyottak, vadak.
Piruló tengerszem,
újabb szirt, istenállatok hollófészkei,
atlaszcédrusok, kristálysivatag.
Elnéptelenedett gyermekkori város,
ékkövek könyvtára, aranypiramis,
kiürült kegyhelyek, ciripelő imák.
Mögötte zúgó madárszárnyak,
suttogva bandukoló
angyaltörzsű, csillagfényű fák.
Lassan esteledik. Térde rogygan,
lant húrja rezzen,
pillanat szusszanás.
Feje felett a hegyháton
dúdoló, lakatlan égitest,
elterülő testmeleg, tengerkék.
Tengerkék ragyogás.